

Každé zrnko písku

Druhá tráva

Když přepadá mě tíseň a když hledám odpověď,
když všechny klíčky naděje ve mně dusí slzy a sněť,
někde hluboko se zvedá slabý hlas, co mocně zní,
navzdor protivenství a morálce zoufalství.
Nerad obracím se zpátky a měřím své pochybnosti,
jako Kain se musím postavit té lavině události.
A v té hektické chvíli vidím ruku věčných sil
v každém zrnku písku, v každé kapce, již jsem pil.

Ty žhavé květy slabosti a planá minulost
jak vrazí setly svědomí a každou patrnou ctnost,
ale slunce jak louč času nám ukazuje směr
a tlumí bolest z nicoty a z dekadentních her.

Upírám své oči do plamenů pokušení
a vždycky, když chci vstoupit, něco se ve mně změní
a začínám zas chápat, k čemu patří každý z nás,
každé zrnko písku i každý spadlý vlas.

V smutných nocích prošel jsem od bídy k bohatství,
v divokých snech léta i ve světle mrazivých zim,
v hořkém tanci samoty, který mizí vesmírem,
v lesklých střepech čistoty za každým nevinným snem.

Slyším dávné kroky jako údery o vlnolam,
někdy cítím něčí blízkost a někdy jsem úplně sám,
potácím se na hraně světa lidí, je to tak,
jako každé zrnko písku, jako každý padlý pták.